

Verdens flinkeste pirat

musik

Fynske Frederik Vedersø står sammen med bandet The Eclectic Moniker bag flere af de seneste års mest spillede radiohits, og med sit andet band The White Album har han i år været på succesfuld turné i England

Magasinet har mødt den 32-årige forsanger, der næsten hele livet har vidst, han skulle været noget ved musikken. Tag med om bord på en sejlads, der lægger fra kaj på et drengeværelse i Tornbjerg fyldt med Disneyland After Dark- og OB-plakater

Det har været forunderligt og fascinerende at følge Frederik Vedersøs transformation som mand og musiker gennem et årti. Da jeg mødte ham første gang for 10 år siden, var hans skæg nærmest kun små kejtede stubbe, mens det i dag minder om en vildmark, man har lyst til at begive sig dybt ind i på eventyr.

Dengang gik han i posede bukser, hættetroje og skater-sko, hvilket får hans aktuelle soroverlook til at virke endnu mere surrealistisk. Det er umuligt ikke at lade blikket fæstne sig ved hans rødakerede negle, da han giver hånd for derefter at trække mig ind til sit bryst til en gedigen mandekrammer, der tømmer mine lunger for Frederiksbergs benzinos.

Jeg har glædet mig længe til interviewet på denne frankofile københavner-café. Det er første gang, jeg får lov at dykke helt ned på bunden sammen med piraten, der indledte livets tog i 1981.

- Jeg er egentlig født i Faaborg, men jeg var ret lille, da mine forældre flyttede til Odense. Vi var et smut forbi Vollsrose, inden vi havnede i Ålørke-kvarteret. Vi havde ikke boet der mere end et år tid, for mine forældre blev skilt. Jeg flyttede videre til Næsby som treårig med min mor, og nogle år senere vide-

re til Tornbjerg. Jeg hørte sådan set ikke mere fra min far, for jeg blev teenager, beretter Frederik Vedersø.

Det lå næsten i kortene, at hans teenageoprør havde faren i sigtekornet. Da Frederik Vedersø med sine egne ord altid har været en god dreng, var der meget opsparet vrede, der skulle kanaliseres ud som 16-årig, hormonpulserende knægt.

- Jeg flegnede ret meget ud på ham og har af samme grund aldrig fået et tæt forhold til ham. Det er derfor, jeg gennem hele livet har søgt

faderfigurer i mine venners fædre, skolelærere og fodboldtrænere, fortæller Frederik Vedersø.

Han understreger, at han aldrig har manglet kærlighed under sin opvækst, selv om der kun var en forælder til at give den.

- Jeg er taknemmelig for min mors kærlighed. Hun har overost

mig med den og givet mig kærlighed nok for to forældre, selv om jeg indimellem har manglet en faderfigur, der kunne lære mig at sige fra og slå i bordet. Det har jeg så måttet lære mig selv over mange år, selv om det er utroligt sjældent, at jeg bliver vred, konstaterer Frederik Vedersø.

Hans far dukker indimellem op til hans koncerter. Så mødes de bagefter til en bajer og en smøg.

- Jeg klænder ham ikke for noget. Når vi mødes, får han

Frederik Vedersø har altid haft et klæde ud- og klovne-gen, siger han. Neglelakken er en del af det. Foto: Morten Rode

altid et stort knus, og jeg kan jo mærke, han er pavestolt, siger Frederik Vedersø tilgivende.

Elitespiller i OB

Han begyndte i første klasse på Kroggårdsskolen, men flyttede allerede i anden

klasse over på Blangstedgårdsskolen, inden han igen rog videre på den lokale Steiner-skole, der passede bedre til den generte drengs temperament.

- På Steiner-skolen åbnede jeg mig, hvilket helt sikkert skyldtes musikken og

kunsten, der fylder meget i undervisning og hverdagen. Det havde stor betydning for min interesse for musik, der tog til i styrke gennem hele skoletiden og senere på gymnasiet. Jeg vidste ret tidligt, at jeg skulle på konservatoriet og leve af det en dag. Derfor

måtte jeg også vælge mellem fodbolden og musikken, da jeg blev teenager, fortæller Frederik Vedersø.

Først tror jeg, han laver fis med mig. Hvad mener han helt præcist med at skulle vælge mellem fodbold og musik?

- Jeg spillede på eliteplan som teenager i OB. Sammen med fyre som OB-målmanden Mads Tøppel. Jeg har altid været vild med tanken om, at mange mennesker kan været sammen om et fælles mål. Den egenskab har både musik og sport tilfælles, siger

Frederik Vedersø begejstret.

Da han fik sin første guitar som 11-årig, kunne han mærke, den havde en nærmest magnetisk tiltrækning. Han tilbragte hele dage med at lære at mestre de seks strenge, mens heltene fra OB, Pearl Jam, Nirvana og Dis-

neyland After Dark kiggede med fra væggene. Flemming Povlsen lurede også fra sin egen EM-plakat, og han kunne betragte en yderst ihærdig knægt, der de kommende år bølgede frem og tilbage mellem at have musikken og fodbolden som favoritbe-

skæftigelse. Som 15-årig fik Frederik Vedersø samme fornemmelse i maven ved at stå i et band, som når han stod på fodboldbanen. Det afgjorde kampen.

- Det gav mig en nærmest guddommelig følelse af, at man i fællesskab kan nå

noget højere. Det lyder ad helvede til, når jeg hører de gamle optagelser i dag, men dengang var det medvirkende til, at jeg valgte fodbolden fra, konstaterer Frederik Vedersø.

● ● ● fortsættes næste side

Frederik Vedersø

► **Født i Faaborg i 1981**, hvorefter han flyttede til Odense. Boede kort tid i Vollsrose og Næsby, inden han havnede i Ålørke-kvarteret.

► **Han har spillet/spiller** med i en lang række bands, hvoraf tre skiller sig ud:

► **Quartz med:** Andreas Lang, Mads La Cour og Kasper Christensen.

► **The Eclectic Moniker med:** Tobias Ljungar Sødring, Anders Thambo, Peter Kohlmetz Møller, Tune Madsen, Jens Kristian Si-quiera og Esben Beldring.

► **The White Album med:** Claus Arvad og Jakob Eilsø.

www.theeclecticmoniker.bandcamp.com
www.thewhitealbum.bandcamp.com

» Om OB så røg i anden division, ville det stadig være min klub. Det er troløst at skifte klub i modgang. Det er jo netop, når det vender, at det føles så pisse godt at have været med gennem tykt og tyndt. Præcis som med musikken.

Frederik Vedersø

Disneyland After Dark (nu D-A-D) var blandt heltene, da Frederik Vedersø fik sin første guitar som 11-årig.

Verdens flinkeste pirat

fortsat fra foregående side

Hans bundrare væsen har det bedre med musikken, hvor der sjældent er tabere. For selv om han jublede, når han scorede, havde han alligevel lidt ondt af modstanderne.

- Sådan er det jo aldrig i musikken. Når man ”vinder” på scenen, er der jo ikke en modspiller, som bliver i dårligt humør. Men derimod et publikum, som bliver i godt humør. Forhåbentlig. Mit valg hang også sammen med, at jeg kunne mærke, at mit talent for at spille guitar var noget særligt. Jeg rykkede mig enormt hurtigt, og så var min hang til at feste og score damer lettere at forene med musik end fodbold på højt plan, hvor man skulle tidligt op til kamp søndag morgen, konkluderer Frederik Vedersø.

Øvede fem timer dagligt

Da Frederik Vedersø endegyldigt traf beslutningen om at satse 100 procent på guitareren i stedet for grønsværen, var hans mål klart.

- Jeg ville være verdens bedste guitarist, derfor søgte jeg ind på Musikalsk Grundkursus allerede som 16-årig, hvilket er alt for tidligt. Jeg måtte lige overstå gymnasiet, før jeg kom ind. Jeg husker de år som vanvittigt lærerige, fordi jeg øvede mig konstant. Jeg kunne sagtens nørkle med min guitar fem timer om dagen, og den ballast kan helt sikkert mærkes i dag, fortæller Frederik Vedersø.

Kursen var udstukket, og kompasnålen pegede mod musikkonservatoriet i Odense. Det var der, han kom med i sit første succesfulde band, Quartz.

- Vi spillede super-kompliceret jazz og fik afsøgt de fjerneste afkroge af genren. Vi spillede altid over evne, og jeg har aldrig lært så meget som i tiden med de sindssygt talentfulde drenge. Det var min dannelsesrejse som guitarist, men jeg løb sur i det sidste år på konservatoriet. Det hang i lige så høj grad sammen med, at jeg var blevet træt af Odense og massive familieproblemer. Det stod så galt til, at jeg ikke magtede at spille de så meget som en tone på min guitar, hvilket fik mig til at gå til psykolog. Hvis jeg ikke magtede at spille guitar, hvad var der så tilbage at leve for, spørger Frederik Vedersø dystert.

Han var tvunget til at begynde forfra på mange planer, da han fik sit diplom fra konservatoriet. Derfor drog han til København, hvor alt skulle bygges op påny.

- Jeg havde behov for at spille noget mere simpel musik, så jazzen gled lidt i

baggrunden. Efter kort tid havde jeg gang i en lang række bands og projekter, hvor jeg fik lov at gå om bord i helt nye genrer som country, indierock og folkmusik. Jeg kan næsten ikke huske alle de samarbejder, jeg var med i, og det siger sig selv, at når man på samme tid er en del af 10 bands, kan man ikke have hjertet med i det hele, siger Frederik Vedersø.

Lykkelig sameksistens

Han var nødt til at skære fedtet fra. The Eclectic Moniker var i støbeskeen, og Frederik Vedersø havde skrevet et par sange, der indikerede, at der var tale om noget specielt. Det måtte forfølges og have fuld opmærksomhed.

- Fra den ene dag til den anden forlod jeg alle andre bands. Jeg skrev rundt til dem alle sammen og sagde, at det var slut. Jeg havde også stadig et kæreste-brud i systemet, så det gav mig en ret stor frihedsfølelse, da jeg fik kappet alle båndene. Derefter eksploderede det hele med The Eclectic Moniker, og pludselig kunne jeg tydeligt se en motorvej foran mig, som der ikke var andet at gøre end at suse ud ad, forklarer Frederik Vedersø.

Ved siden af The Eclectic Moniker er han en del af trioen The White Album, der har huseret siden dren-

geårene. Det er mere indadvendt og sjælfuldt funderet, mens The Eclectic Moniker er mere festligt og pompøst.

- Indtil videre er turnéplaner

og albumindspilninger gået op i en højere enhed, så de to bands’ interesser ikke er karamboleret. Jeg vil meget gerne forblive en del af begge bands, da det er vidt forskellige indgangsvinkler. De danser på en forundelig måde et konstant frikvarter, hvor jeg savner The White Album, når man er med The Eclectic Moniker og omvendt. Den vekselvirkning er fantastisk, fordi jeg konstant er på vej hen mod noget, jeg bryder mig om. Det er meget motiverende, og det bliver de to bands, jeg skal leve af her i livet, erkender Frederik Vedersø.

Uden at virke højrovet, for det er nok det sidste superlativ, man kan hæng i Frederik Vedersøs enorme oreringe, kommer det ikke bag på ham, at især The Eclectic Moniker er blevet en succes.

- Det handler om at skabe noget, der er så fedt, at det ikke kan stoppes. Det kan lyde kalkuleret, men jeg tror ikke på klischeé om den folssomme sangskriver, der har noget på hjerte og derfor må have det ud. Det er en naiv

- Det handler om at skabe noget, der er så fedt, at det ikke kan stoppes, siger Frederik Vedersø om The Eclectic Moniker.

tilgang. Man skal kunne definere, hvorfor andre også skal investere noget i det. Skønheden ligger netop i at regne ud, hvordan man får publikum til at også at synes, det er det fedteste i hele verden, siger Frederik Vedersø.

Musikalsk kvantespring

Ambitionsniveauet er steget betragteligt det seneste år, hvor The Eclectic Moni-

ker har turneret intenst og udsendt album, mens The White Album var på en succesfuld turné i England. I disse dage suser The Eclectic Moniker rundt på de tyske motorveje mellem Köln, Nürnberg, München, Berlin og Hamburg. Foruden en afstikker til Wien.

- Vores realistiske mål er i min optik at få foden indenfor i resten af Skandinavien,

Tyskland, Benelux-landene og Frankrig. En solid bid i Nord- og Vesteuropa kunne være fedt. For at det kan gå i opfyldelse, handler det om at udvikle sig fortløbende i pladeprocessen. Lige nu er vi inde i en rivende udvikling, konstaterer Frederik Vedersø.

Han begriber slet ikke, hvilket musikalsk kvantespring The Eclectic Moniker

har taget det seneste år, hvor de er gået over til ”in ear”-produktion i både studie, øvelokale og til koncerter (det vil sige, at musikerne har en øresnegl i øret i stedet for at være afhængige af en højtaler på gulvet, red.).

- Når jeg lytter til gamle indspilninger, lyder de fint. Men aldrig så godt, som jeg husker dem. Nu lyder de fuldstændig lige så godt og

Foto: Morten Rode

faktisk bedre. Jeg er næsten skræmt over, hvor sublimt det lyder, selv om jeg ved, det karambolerer med janteloven, siger Frederik Vedersø.

Det har betydet, at alle i The Eclectic Moniker tager øveprocessen mere seriøst, hvilket var et nødvendigt skridt for ikke at stagnere.

- Personligt fik jeg et chok første gang, jeg hørte mig selv synge. Jeg tænkte: ”Fuck, ly-

der det virkelig så elendigt?” Der var nogle passager i musikken, hvor jeg lagde trykket helt forkert og sang decideret falsk. Jeg fik i den grad peget mine fejl ud, hvilket jeg kun har forbedret mig af. Samme effekt har det haft på de andre medlemmer, derfor giver det næsten sig selv, at det samlede kvalitetsniveau er løftet betragteligt, konkluderer Frederik Vedersø, der hå-

ber, at The Eclectic Moniker kommer i betragtning til at åbne Orange Scene på Roskilde Festival næste år.

Elsker udklædning

Efter en tiltrængt smøgpause vender vi kikkerten mod pirat-looket, der er ansporet af perioden som single-fyr, hvor Frederik Vedersø nærmest gik i konstant udklædningsmode.

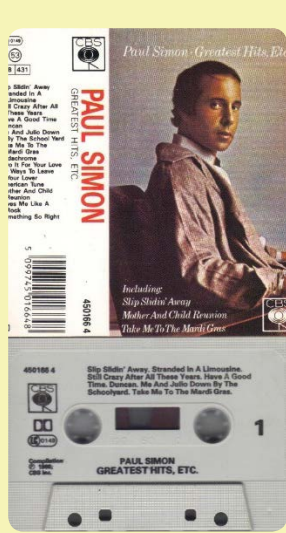
- Gennem mange år havde jeg levet gennem andre. Gennem min ekskæreste og de mange bands. Jeg havde fokuseret alt for meget på at gøre hendes og deres liv fedt, mens jeg havde glemt mig selv. Jeg eksisterede nærmest ikke, så jeg prøvede at fylde nogle ting på for at se, hvordan de fungerede. Jeg fik en moustache, som blev til et fuldskæg, som blev til den her

busk. Damerne på Nørrebro er vilde med det, mens det slet ikke fungerer i Aalborg, konstaterer Frederik Vedersø tørt.

I dag er fuldskægget blevet en indgroet del af både hans kinder, hage og image.

- Det er rart at have, og jeg tror på en måde, at man er

● ● ● fortsættes næste side

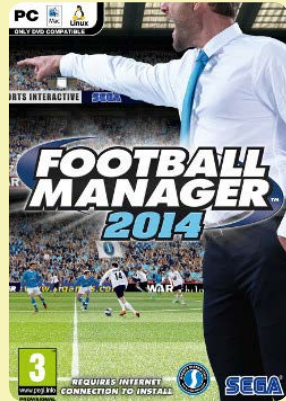

Frederik Vedersø har en tatovering af en meget ung Paul Simon på højre arm. Ansigtet er fra coveret på ”Paul Simon Greatest Hits Etc.”, som var Frederik Vedersøs første kassetdebånd.

Den sværeste sang

De sværeste sange i karrieren har været om en ekskæreste - et forhold, som efterhånden ligger en del år tilbage.

- Sangen ”Terminal” fra The Eclectic Monikers første album handlede om bruddet med hende, og den var i lang tid enormt svær at synge, fordi den er så følsom og mørk. Det er den ikke længere. Nu er det bare en sang som alle de andre, fortæller Frederik Vedersø.

» Jeg har lige fået den nye sæson af computerspillet ”Football Manager”, som jeg skal have med på tur til Tyskland og Østrig. Man kan nå at spille en hel fodboldsæson på vej fra grænsen til Nürnberg.

Frederik Vedersø

lidt mere i kontakt med naturen med et vildt skæg. Jeg elsker bare at sidde og pille i det, siger Frederik Vedersø med den ene hånd godt begravet i krattet.

Klæde ud-gen

Fuldskæg er ikke noget særligt på Nørrebro, hvor han bor. Rød neglelak er lidt mere outreret. Ikke mindst på mandefingerspidser.

- Neglelakken er bare en del af mit klæde ud-gen og klovnegén. Det har jeg altid haft. Da jeg var lille, gik jeg altid rundt med en spand eller en tepotte på hovedet og havde mærkeligt tøj på. Jeg kan huske en bytur, hvor jeg var kommet af sted i et kæmpe leopardkostume med den danske landsholdtrøje udenover. Det er også et pænt mærkeligt miks, konkluderer Frederik Vedersø.

Opmærksomheden, der følger med udseendet og karrierens opsigende formkurve, er en del af pakken. Det er samme lyst til at blive set og klappet af, der også fylder ham med eufori på scenen.

- Jeg har et kæmpe ego, som kan være lidt svært at styre indimellem. Det er jo også det ego, der har gjort, at jeg er forsanger i bandet. Jeg nyder at være i centrum, hvilket er en egenskab eller karakter, som man skal kunne kontrollere. Jeg har prøvet, at det kammede over, men heldigvis består The Eclectic Moniker af lige så store egoer som mit, det betyder bare, at det er ret heftigt til tider, fortæller Frederik Vedersø.

Paul Simon går aldrig væk

Der er mange ting ved Frederik Vedersø, som hurtigt kan forandres eller forsvinde. Neglelakken kræver blot lidt acetone. Skægget måske en hæksesaks og en skærebrænder. Øreringene kan tages ud på få sekunder, hvis man kan løfte dem. Men to ting kommer aldrig til at forlade Frederik Vedersøs krop: Paul Simon-tatoveringen på højre arm og en indgroet stolthed over at være glødende OB-fan.

- Tatoveringen forestiller en meget ung Paul Simon. Mit allerførste kassettebånd var med ham, og der var netop det ansigt på coveret. Det bånd sad altid i min afspiller hjemme på værelset, og jeg hørte det så meget, at det næsten blev slidt op. Jeg kunne sangene udenad og kørte rundt på min bmx-cykel og skrålede med af mine lungers fulde kraft på "Slip Slidin' Away". Jeg har i årevis forsøgt at opdrive albummet "Paul Simon Greatest Hits Etc.", men det er umuligt at finde. Til gengæld fandt min mor kassettebåndet for et par år siden, hvor jeg fik det i gave. Det var superfedt, husker Frederik Vedersø.

Han vil gerne have en lignende tatovering på venstre arm. I årevis har han diskutere

ret med sig selv om, hvem det skal være. John Lennon eller Miles Davis er de oplagte kandidater med trompetisten som en svag favorit på grund af den eminente evne til improvisation, som Frederik Vedersø søgte stor inspiration i på konservatoriet. Han kunne også vælge en OB-spiller, da hans fascination for hjemmoens hold igen har nået drengeårenes højder.

- Jeg har lige fået den nye sæson af computerspillet "Football Manager", som jeg skal have med på tur til Tyskland og Østrig. Man kan nå at spille en hel fodboldsæson på vej fra grænsen til Nürnberg, og du behøver ikke engang spørge, selvfølgelig er jeg træner for de stribede. Jeg var bolddreng, dengang vi spillede mod Kaiserslautern, og jeg var med i Beldringe Luft-havn efter miraklet i Madrid.

Når man først man har en klub inde under huden, er det for livet. Lige som en tatovering. Om OB så røg i anden division, ville det stadig være min klub. Det er troløst at skifte klub i modgang. Det er jo netop, når det vender, at det føles så pissegodt at have været med gennem tykt og tyndt. Præcis som med musikken, understreger Frederik Vedersø.

Mens han slukker tørsten

med en tjekkisk øl, kan han ikke lade være med at vende tilbage til Steiner-skolen, hvor han blev venner med en flok knægte, der på godt og ondt var med til at forme ham.

Sindssyge venner

- Kunstneren Magnus Fuhr er en af de afsindige typer, jeg stadigvæk ser. Vi lavede alt mulig lort, som slet ikke egner sig til at komme på tryk.

Uden at lyde hellig, var jeg lidt en medløber, der aldrig gik helt så langt over strengen som de andre. De andre drenge rullede for eksempel tørt græs ind i et A4-ark og spillede seje ved at ryge det i frikvarteret. Hold kæft, hvor åndssvagt, ler Frederik Vedersø, da han fremmaner billedet af en gruppe harkende og hostende teenagedrenge.

En anden ven kravlede til en fest op i en elmast for at

teste, om man nu også fik stød, hvis man holdt fast i to ledninger. Det gjorde han. - Han faldt ned og brækkede begge sine ben og var ikke i skole et par måneder. Der blev virkelig gået til stålet til de teenagefester, og den gruppe venner har jeg forsøgt at holde fast i, selv om det er svært, konstaterer Frederik Vedersø.

Et af hans største problemer er faktisk, at han er så

udpræget vennese, at han ikke kan nå at holde alle venskaber vedlige.

- Min største sorg er, at jeg ganske enkelt ikke har tid til være sammen med alle de fantastiske mennesker, jeg har mødt gennem livet. Men med to fuldtidsbands vælger jeg tit at tilbringe friaftener med kæresten hjemme på sofaen, selv om jeg burde bruge en time på café med at pleje mine venskaber. Trom-

petisten Mads La Cour fra Quartz boede på et tidspunkt i København, og vi mødte hinanden to gange om året. Måske fortryder jeg engang, at jeg nedprioriterede en række venskaber i en periode i mit liv, men jeg er overbevist om, at de stærkeste venskaber nok skal stå igennem. Medlemmerne i The Eclectic Moniker og The White Album er jo også mine bedste venner, så på den måde får

jeg konstant indtaget en solid vennedosis, siger Frederik Vedersø og tilbyder at køre mig til toget efter interviewet.

Da vi ruller ind foran hovedbanegården, løsner han selen og lægger an til en hjertelig farvelkrammer. Jeg tager imod og kan ikke lade være med at tænke, at verden ville være et bedre sted, hvis der fandtes lidt flere pirater som Frederik Vedersø.

Af Simon Staun
sim@fyens.dk

Anmeldelse af
The Eclectic Monikers
nye cd, "Continents",
side 7

Frederik Vedersø badet i efterårets skarpe sol på Assistens Kirkegård i København. Han bor midt på en af Københavns mest forurenede gader, Jagtvej - men bag muren på den anden side af gaden, afskærmet fra larmen, ligger kirkegården, der også fungerer som lokal park. Et lille åndehul, hvor Frederik Vedersø kan slappe af. Foto: Morten Rode

» Jeg fik en moustache, som blev til et fuldskæg, som blev til den her busk. Damerne på Nørrebro er vilde med det, mens det slet ikke fungerer i Aalborg,

Frederik Vedersø

Handicap-hjælper

En gang om måneden har Frederik Vedersø et almindeligt job som handicap-hjælper for en ung mand. Et job han gerne vil beholde.

- Ud over at han er en pissefin fyr, er det en oplagt mulighed for at holde lidt fast i en almindelig hverdag. Når man kommer hjem fra en festival, hvor man har spillet foran 15.000 mennesker, kan det være lidt svært at falde ned igen mandag morgen. Der er sjældent nogen, der klapper, når jeg laver brunch til min kæreste. Jeg tror, det er sundt for mig at hjælpe en mand på toilettet og ikke selv være i centrum, forklarer Frederik Vedersø.

Ved siden af The Eclectic Moniker er Frederik Vedersø en del af trioen The White Album, som udgav minialbummet "Conquistador" i september 2012.